

„Англия къмъ българския народъ, ще признаете, че въпросътъ е сложенъ, защото международната политика си има своитѣ интереси и своитѣ изисквания. Не е тъй лесно замѣшването турското управление съ друго; въ всѣки случай, обаче, ние се грижимъ за вашия народъ и ще гледаме да направимъ каквото е възможно заедно, разумѣва се, съ другитѣ сили, та да се установи единъ по-добъръ редъ въ отечеството Ви, тъй че за напредъ да стане невъзможно вече възвръщането на злини, каквито се извършиха послѣдне въ това ваше отечество. За тази цѣль ще видимъ да се зематъ и нѣкои добри прѣдпазителни мѣрки (*bonnes précautions*); но ние сме за мира и желаемъ да се постигне нѣщо добро безъ война, която може да усложни още повече въпроса.“

Поблагодарихме лорду за тия увѣренія и го помолихме и двама „дано този новъ редъ и тия мѣрки се приематъ и станатъ дѣло часъ по-скоро, че теглилата на българския народъ сж стигнали до своя връхъ, а пъкъ турцитѣ всѣкога сж обѣщавали, но никога не сж изпълнявали обѣщанията си по отношение къмъ сѣдбата на християнскитѣ народонаселения въ империята, та насъ ни е страхъ да не би и тозъ пжтъ да обѣщатъ много нѣщо на книга, а на дѣло работитѣ да се каратъ пакъ по прѣжному. Само натискътъ отъ вѣнъ, само вѣншната сила е била за тѣхъ въ състояние да ги накара да отстъпятъ отъ тази си система. Ние не знаемъ, какъ мислятъ да постъпятъ въ настоещия случай великитѣ сили, но ги молимъ, молимъ повторно тукъ прѣдъ Васъ и английското правителство да се застъпятъ сериозно, за да се добие нѣщо дѣйствително въ полза на нашия мъченически народъ, да се сдобие той съ едно свое автономно управление“.

„Тозъ пжтъ азъ се надѣя, че ще стане нѣщо по-